

Ti je i perjetshem

Unë i lutem Zotit që ju të besoni në këtë të vërtetë, sepse ky Zot e bëri njeriun, u sprovua në gjithçka, por ai gjithashtu u aprovua, sepse ai iu bind Zotit në gjithçka, deri në vdekje, për të cilën ai mori jetën përsëri: ai u ringjall nga të vdekurit dhe u bë shpëtimi i gjithkujt që beson.

Ti je i perjetshem

Ku do të shkoni në përjetësi?

Kjo është një pyetje që pakkush di të përgjigjet, por Bibla tregon se ku do të shkojnë burrat kur të hyjnë në përjetësi. Nëse njeriu e njeh Jezusin si Zotin dhe Shpëtimtarin e tij të vetëm dhe sovran, përkundrazi, nëse beson se Jezu Krishti është Biri i Zotit të gjallë, sepse në përjetësi Ai ishte Zot, megjithatë, ai hoqi lavdinë e tij dhe u bë mish (njeri), iu nënshtrua të njëjtave pasione si njerëzit, megjithatë nuk mëkatuan; i cili vdiq për shkak të pengesës së ndarjes që ekzistonte midis Zotit dhe njerëzve (mëkati) dhe u ngrit në ditën e tretë, është e sigurt që një njeri i tillë në përjetësi do të ekzistojë përjetësisht në bashkësi të plotë me Zotin.

Sidoqoftë, nëse nuk besoni në të vërtetën e ekspozuar më sipër, do të tjetërsohen përjetësisht nga Zoti.

Zoti e krijoi njeriun për të qenë pjesë e një projekti që ai vendosi në vetvete dhe pasi Zoti është i Përjetshëm, njeriu nuk mund të jetë kalimtar, domethënë të shuhet një ditë, prandaj, Zoti i dha atij diçka nga vetja (fryma) për jetën) “Dhe Zoti Perëndi formoi njeriun nga pluhuri i tokës dhe i dha frymën e jetës në vrimat e hundës; dhe njeriu u bë një shpirt i gjallë “(Zan. 2: 7).

Fryma e jetës që zotëron njeriu erdhi drejtpërdrejt nga Zoti, i Përjetshmi, së shpejti nuk do të shuhet, duke mbetur për përjetësinë.

Para se ta krijojë njeriun, Zoti krijoi tokën dhe, pasi e krijoi atë, delegoi sundimin e tij mbi të:

“Dhe Perëndia tha, Le ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë, sipas shëmbëlltyrës sonë; dhe sundoni mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit, mbi bagëtinë, mbi të gjithë vendin dhe mbi çdo zvarranik që lëviz mbi tokë “(Zan. 1:26).

Pastaj ai përgatiti një vend të këndshëm për burrin për të qëndruar:

“Dhe Zoti, Zoti, mbolli një kopsht në Eden, në krahun lindor; dhe ai vendosi atje njeriun që kishte formuar. Dhe Zoti Perëndi bëri që çdo pemë të rritet nga toka, e cila i pëlqente syrit dhe e mirë për ushqim; dhe pema e jetës në mes të kopshtit dhe pema e njohjes së së mirës dhe së keqes “(Zan. 2: 9).

Njeriu gëzonte kujdes dhe miqësi me Zotin:

“Dhe Zoti Perëndi tha: Nuk është mirë që një njeri të jetë vetëm; Unë do ta bëj atë një ndihmës të përshtatshëm për të. Kështu, kur Zoti Perëndi formoi nga toka çdo kafshë në fushë dhe çdo zog në qiell, ai i çoi te Adami, për ta parë ashtu siç do t’i thërriste ai; dhe çfarëdo që Adami ta quante tërë shpirtin e gjallë, ky ishte emri i tij “(Zan. 2:18 -19).

“... ku është Fryma e Zotit, atje është liria” (2Ko 3:17), dhe siç pritej, Zoti i dha njeriut lirinë:

“Dhe Zoti Perëndi e urdhëroi njeriun, duke i thënë, ti do të hash lirshëm nga e gjithë pema e kopshtit ...” (Zan. 2:16).

Dhe ai i tregoi atij jetën dhe vdekjen: jeta duhej t'i bindej, domethënë njeriu do të qëndronte i bashkuar me Zotin, sepse Zoti është jetë dhe vdekja do të mos i bindej, sepse mosbindja do të çonte në ndarje nga Zoti, domethënë vdekje.

“Por nuk do të hani nga pema e njohjes së mirës dhe së keqes; sepse ditën që do ta hani, me siguri do të vdisni” (Zan. 2:17).

Për ta perifrazuar: Për sa kohë që Adami nuk do të hante nga pema e njohjes së mirës dhe së keqes ai do të bashkohej me Zotin (i gjallë), nëse do të hante, ai do të ndahej nga Zoti (i vdekur). Vendosja ishte e qartë: mos hani që të mund të jetoni!

A mund ta shihni dashurinë dhe kujdesin e Zotit për njeriun në këto pasazhe biblike?

Sidoqoftë, Adami nuk e vuri re, sepse kur gjarpri tha: ‘Sigurisht nuk do të vdesësh’ (Zan. 3: 4), ai besoi në gjarpër dhe hëngri frutat.

Dhe kush ishte gjarpri? Ai ishte një engjëll i mendjemadh që humbi principatën e tij pikërisht sepse ai aspironte për atë që Zoti kishte propozuar në vetvete dhe njeriu do të ishte pjesë e saj. Shihni se çfarë projektoi ky engjëll:

“Unë do të ngjitem në lartësitë e reve dhe do të jem si Shumë i Larti” (Is 14:14).

Por, shikoni se çfarë i propozoi Zoti njeriut:

“Dhe Perëndia tha, Le ta bëjmë njeriun në shëmbëlltysë tonë, sipas shëmbëlltysë sonë ...” (Zan. 1:26).

Satani nuk donte të ishte burrë, por donte ngjashmërinë e Zotit, sepse ngjashmëria do ta bënte atë më të madh se engjëjt “Dhe ti the në zemrën tënde, unë do të ngjitem në qiell, mbi yjet e Perëndisë unë do të lartësoj fronin tim dhe në malin e asamblesë do të ulem në anët e veriut” (Is 14:13).

Yjet e Zotit këtu u referohen engjëjve.

Kur njeriu besoi në atë që Satanai tha dhe shpërfilli Fjalën e Zotit: “me siguri do të vdisni”, ai bëri “padrejtësi”. Me këtë veprim Adami shiti veten e tij si skllav i mëkatit dhe të gjithë ata që do të lindnin u shitën gjithashtu, domethënë të gjithë njerëzit për shkak të veprës së Adamit mëkatuan:

“Meqenëse të gjithë kanë mëkatuar dhe nuk i përmbahen lavdisë së Perëndisë” (Rom. 3:23), të gjithë janë ndarë nga Zoti.

Dhe që nga ai moment, njeriu u bë i dënueshëm, i qortuar, domethënë i dënuar, i vdekur, i tjetërsuar nga jeta përgjithmonë, sepse ai ka një shpirt që do të ekzistojë përgjithmonë, edhe pasi të kthehet në pluhur.

Por qëllimi i Zotit nuk mund të ndalet, dhe Zoti, në vetë dashurinë e tij me të cilën ai donte njerëzit, siguroi një shpëtim të fuqishëm: Birin e tij i cili, i hoqi lavdinë “Por ai u zbraz vetë, duke marrë formën e një shërbëtori, duke u bërë si njerëzit” (Phil 2: 7), dhe ai u bë si burrat në mënyrë që njeriu të ketë përsëri mundësinë të bëhet si Zoti

Ishte e nevojshme që të vendoset drejtësia: në fillim një njeri i krijuar pa mëkat nuk i besoi fjalës së Zotit, por në kohën e duhur, një njeri tjetër pa mëkat ishte i bindur ndaj fjalës së Zotit.

“Sepse, si me mosbindjen e një njeriu të vetëm, shumë u bënë mëkatarë, kështu me bindjen e një njeriu shumë do të bëhen të drejtë” (Rom. 5:19); “Sepse ashtu si vdekja erdhi nga një njeri, ashtu edhe ringjallja e të vdekurve erdhi nga një njeri” (1Ko 15:21).

Por, si do të ndodhte kjo nëse të gjithë mëkatonin?

Zoti duhej të bëhej burrë dhe kjo është arsyeja pse Jezusi lindi nga një e virgjër, me fuqinë e Zotit.

Unë i lutem Zotit që ju të besoni në këtë të vërtetë, sepse ky Zot e bëri njeriun, u sprovua në gjithçka, por ai gjithashtu u aprovua, sepse ai iu bind Zotit në gjithçka, deri në vdekje, për të cilën ai mori jetën përsëri: ai u ringjall nga të vdekurit dhe u bë shpëtimi i gjithkujt që beson.

Dhe të gjithë ata që besojnë në Krishtin janë të justifikuar, sepse ata vdesin me Krishtin “Sepse ai që ka vdekur është i shfajësuar nga mëkati” (Rom. 6: 7) dhe ringjallet me Të. Natyra mëkatore shuhet dhe njeriu bëhet i vdekur për mëkatin, por i gjallë për Perëndinë “Kështu që edhe ju e konsideroni veten të vdekur për mëkatin, por ende të gjallë për Perëndinë në Krishtin Jezus, Zotin tonë” (Rom. 6:11), Sepse ai u ngrit me Birin e tij Jezu Krishtin “PRANDAJ, nëse tashmë jeni ringjallur me Krishtin, kërkonit gjërat që janë sipër, ku Krishti është ulur në të djathtën e Zotit” (Kol. 3: 1).

Nëse e besoni këtë fjalë, do të shpëtoni nga dënimi i përjetshëm, domethënë do të hyni në përjetësi në bashkësi me Zotin. Jeta e përjetshme!

A jeni në gjendje të besoni në Jezu Krishtin?

“Të dish: Nëse i rrëfesh me gojën tënde Zotit Jezus dhe beson në zemrën tënde se Zoti e ringjalli prej së vdekurish, do të shpëtohesh” (Rom 10: 9).